

عنوان مقاله:

مقایسه میزان آنزیم لاکتات دهیدروژناز (LDH) در بزاق بیماران مبتلا به پریودنتیت مزمن قبل و بعد از درمان پریودنتال

محل انتشار:

فصلنامه پزشکی نوید نو، دوره 23، شماره 73 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

علی بنی هاشم راد - دانشیار پریودانتیکس، مرکز تحقیقات دندانپزشکی، دانشکده دندانپزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مشهد، مشهد، ایران

مهدی غلامی - استادیار، گروه جراحی دهان، فک و صورت، دانشکده دندانپزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مشهد، مشهد، ایران

شادی ثقفی خادم - استاد آسیب شناسی دهان، فک و صورت، مرکز تحقیقات بیماری های دهان، فک و صورت، دانشکده دندانپزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مشهد، مشهد، ایران

سید اسحاق هاشمی - دانشیار بیوشیمی بالینی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مشهد، مشهد، ایران

خلاصه مقاله:

مقدمه: بیماری پریودنتال یک بیماری التهابی بافت های حمایت کننده دندان است که توسط میکروارگانیسم های خاص ایجاد شده و منجر به تخریب پیش رونده لیگامان پریودنتال (PDL) و استخوان آلوئول همراه با تشکیل پاکت یا تحلیل لته و یا هر دو می شود. امروزه از بزاق به عنوان یک مایع تشخیصی در پزشکی و دندانپزشکی استفاده شده و فرآورده های آن (همچون آنزیم ها، ایمونوگلوبین ها، هورمون ها و فرآورده های باکتریایی) می تواند نشان دهنده بیماری های پریودنتال باشد. در این ارتباط، مطالعه حاضر با هدف اندازه گیری آنزیم LDH (Lactic Dehydrogenase) در بزاق بیماران مبتلا به پریودنتیت مزمن مراجعه کننده به بخش بیماری های لته دانشکده دندانپزشکی مشهد پیش از درمان و مقایسه آن با مقادیر پس از درمان انجام شد. مواد و روش ها: این مطالعه در ارتباط با بیماران مراجعه کننده به بخش پریودانتیکس دانشکده دندانپزشکی دانشگاه علوم پزشکی مشهد در سال 1394 انجام شد. پژوهش حاضر یک مطالعه مداخله ای به صورت مبتنی بر هدف می باشد. پس از ارائه فراخوان، نمونه گیری از 30 بیمار صورت گرفت. میزان Attachment loss به صورت پاکت با عمق 4-6 میلی متر به عنوان معیار ورود به پژوهش در نظر گرفته شد و حتی المقدور از نظر کنترل پلاک یکسان انتخاب گردید. نمونه های بزاق بیماران مبتلا به پریودنتیت متوسط قبل از درمان فاز یک (Scaling & Root Planning) و آموزش بهداشت) و چهار هفته پس از درمان تهیه شد. حدود 3 میلی متر از بزاق کامل تحریک نشده به کمک Spittingm از هر نفر جمع آوری گردید و بلافاصله داخل میکروتیوبی با دمای 20- درجه قرار گرفت و به آزمایشگاهی با دمای 80- درجه انتقال یافت. پیش از شروع کار، دمای تمام نمونه ها به دمای اتاق رسید و نمونه ها به مدت 5 دقیقه با سرعت 3000 دور در دقیقه سانتریفیوژ شدند. از مایع شفاف رویی جهت آنالیز میزان LDH استفاده گردید. داده های به دست آمده با استفاده از نرم افزار آماری SPSS و آزمون تحلیل شدند. یافته ها: یافته ها نشان دادند که میانگین سطح LDH بیماران قبل از درمان $1484 \pm 8/57$ و میانگین آن پس از درمان $1112 \pm 4/25$ میکروگرم بر لیتر بوده است. سطح LDH بزاق بیماران قبل و بعد از درمان تفاوت معناداری با یکدیگر داشت ($P=0.01$). نتیجه گیری: نتایج نشان دادند که سطح آنزیم LDH به طور قابل ملاحظه ای در بزاق بیماران پریودنتال قبل از درمان نسبت به پس از درمان بالاتر بود که این خود ناشی از فرایندهای پاتولوژیکی می باشد که در بافت پریودنتال اتفاق افتاد و منجر به آزادسازی این آنزیم های درونسلول شده است.

کلمات کلیدی:

پریودنتیت مزمن، لاکتات دهیدروژناز، بزاق

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1029611>

